

— Азъ! — отговори спокойно Петроний.

— Иди, приятелю! ти ми си най-вѣрния въ тежката минута . . . иди и не се скѣпи въ общанието!

Петроний се обърнѣ къмъ свитата съ небрѣжно и за смѣно лице:

— Ще дойдѣтъ съ мене сенаторитѣ, които присѣствувать тука, и, освѣнѣ тѣхъ, Пизонѣ, Нерва и Сенеционѣ.

Послѣ това слѣзе полека отъ водопровода, а ония, които изброи, вѣрвѣхъ слѣдъ него, не безъ колебание, но съ пълно самообладание, което имъ внуши неговото спокойствие.

Петроний, като се спрѣ въ подножието на аркадитѣ, заповѣда да му доведѣтъ бѣлъ конѣ, и, като го възсѣднѣ, трѣгнѣ на чело на другаритѣ си прѣзъ гѣститѣ преториянски редове, къмъ тъмната, рѣмжаща тѣлпа безъ оръжие, въ рѣката само съ една тънка прѣчка отъ слонова костъ; на която се опираше обикновено.

И като изминѣ преториянцитѣ, опѣти се къмъ тѣлпата. Наоколо, при свѣтлината на пожара, се виждахъ вдигнати рѣцѣ, — и въ тѣхъ всевъзможно оръжие, — запалени очи, лица покрити съ потъ, съ пѣна въ устата. Разирената тѣлпа окръжи веднага и него и свитата, и наоколо се виждаше само едно море отъ глави, развълнувано, вѣскипѣло, страшно.

Виковѣтъ се усилихъ още повече и се обърнѣхъ въ нечеловѣческо виене; тѣлпата надигнѣ прѣтѣ, вили и дори и ножове надъ Петрониевата глава, злодѣйски рѣцѣ посѣгахъ къмъ повоитѣ на коня, но той навлизаше все повече въ тѣлпата, хладнокрѣвенъ, равнодушенъ и прѣзрителенъ. Отъ врѣме на врѣме той ударяше съ прѣчката по главата най-безочливитѣ, така като да си отваря пѣтъ прѣзъ обикновена тѣлпа, и тая увѣренность, това спокойствие изумѣвахъ разбѣснѣлата тѣлпа. Но познахъ, най-сетнѣ, Петрония, взехъ да се чуватъ гласове:

— Петроний! *arbiter elegantiarum*! Петроний!

И колкото повече се повтаряше това име, толкова околнитѣ ставахъ по-малко зловни, виковѣтъ по-малко бѣсни, тъй като тоя изященъ патриций, ако и да не търсѣше любовта на народа, бѣше все пакъ неговъ любимецъ. Считахъ го человѣченъ и щедръ, и популярността му порастнѣ особно подиръ дѣлото на Педания Секунда, когато Петроний се застъпи за смекчение на жестоката присѣда, която осѣждаше на смъртъ всичкитѣ роби на префекта. Особенно робитѣ го обикнѣхъ отъ тогава съ оная растяща любовъ, която усѣщатъ обикновенно само угнетенитѣ и нещастнитѣ къмъ ония, които сѣ имъ показали понѣ капка съчувствие. Освѣнѣ това, тѣ искахъ сега да узнаѣтъ какво ще имъ каже пратени-